

ZAS TAK
MOC
SOUZENI
SI NEJSME

MEGHAN
QUINN

 BARONET

Zas tak moc souzeni si nejsme

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Meghan Quinn

Zas tak moc souzeni si nejsme – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZAS TAK MOC SOUZENI SI NEJSME

PRAHA 2023

Přeložila: **JANA DIVIŠOVÁ**

Meghan Quinn: Zas tak moc souzeni si nejsme

Vydání první

Copyright © 2022. SO NOT MEANT TO BE by Meghan Quinn

Published by arrangement with Brower Literary & Management

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., 5. května 1746/22, Praha 4,

v roce 2023 jako svou 2619. publikaci

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Přeloženo z anglického originálu A Not Meant To Be vydaného v roce 2022

Český překlad © 2023 Jana Divišová

Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová

Korektorka Daniela Čermáková

Cover design by RBA Designs

Přebal a vazba Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována

či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou

spotřebitelskou cenu.

ISBN tištěné verze 978-80-269-2132-5

ISBN e-knihy 978-80-269-2133-2 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2134-9 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2190-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

BARONET

Praha 2023

MEGHAN QUINN

**ZAS TAK
MOC
SOUZENI
SI NEJSME**

PROLOG

KELSEY

„KELSEY, JE OBECNĚ ZNÁMO, že muži a ženy nemůžou mít pracovní vztah a zároveň být přáteli.“

JP Cane se nakloní přes okraj konferenčního stolu, potetované ruce zkřížené na znepokojivě svalnaté hrudi, s rukávy košile vyhrnutými až k loktům, a jeho nonšalantní úsměv je spíš k vzteku, než že by byl nějak okouzlující.

„O čem to proboha mluvíš?“ zeptám se, když usedám shrbená k hoře papírů s návrhy.

Stále se naklání nad stolem, pak nenuceně spustí ruce a sevře okraj stolu, když řekne: „Tuhle večer, když jsme byli na večeři s Huxleym a Lottie, jsi říkala, že bychom mohli být přátelé.“

Lottie je moje o rok starší sestra a nejlepší kamarádka. Je zasnoubená s jedinečným Huxleym Canem, naším šéfem a bratrem mého protivníka, co teď stojí přímo přede mnou.

To, jak jsme se všichni poznali, je stále maximálně fascinující příběh o štěstí. Mám to nějak stručně shrnout? Takže asi takhle – Lottie hledala bohatého man-

žela, aby si zachovala tvář před jednou arcipotvorou, co ji podrazila, a Huxley hledal falešnou snoubenku, aby si zajistil výhodnou obchodní dohodu. Narazili na sebe na chodníku. Uzavřeli smlouvu o vzájemné výpomoci, a když byla podepsána, nastěhovala se Lottie do jeho domu. Všechno jako z *Pretty Woman*, až na to, že nikdy nebyla žádná šlapka. I když... udržet se dál od Huxleyho nemravných návrhů bylo pro Lottie dost těžké.

Ale zatímco hrála roli rozmazlené a bláznivě zamilované snoubenky, pomáhala mi s mým podnikáním v oblasti udržitelného organizování. Takže si nás najala společnost Cane Enterprises a já začala úzce spolupracovat s JP, protože byl na moje projekty přidělen.

Jak už jsem naznačila, byla to hotová smršť. Pořád ještě nemůžu uvěřit, že se to takhle opravdu stalo.

„Máš k tomu nějakou námitku?“ zeptá se JP a vytrhne mě z přemýšlení.

Když vidím, že tahle schůzka nikam nevede, odhodím tužku na stůl a zpřímá se postavím. „Za prvé, nebyli jsme *spolu* na večeri s Huxleym a Lottie. Nebylo to dvojité rande...“

„Ježíši, já vím,“ odsekne podrážděně. „Dala jsi mi to dost jasně najevo už třiapůlkrát.“ Předstírá, že to počítá na prstech. „Poprvé když jsme zazvonili u dveří, protože jsme náhodou oba dorazili ve stejnou dobu. Pak když jsme v kuchyni oba sáhli po stejné sklenice šampaňského. Venku u bazénu, když jsme na chvíli zůstali sami u stolu. A potom v obývacím pokoji, když tě v polovině hovoru o tom, jak nejsme dvojice, přerušila Lottie s tím, že ti chce ukázat novou ‚hračku‘, kterou dostala.“ Ušklíbne se a blýskne těmi svými nepříjemně pravidelnými zuby. „Pořád čekám na podrobnosti o té nové hračce.“

„A za druhé...“ pokračuju. Rozhodně nemám v plánu říct mu o tom... zařízení, které Huxley Lottie pořídl. Ne. Červenám se, jenom když na to pomyslím. „Proč bychom probůh nemohli být přátelé?“

„Není to snad jasné?“

Rozhlížím se po místnosti a pokouším se přijít na to, jestli jsem nepřehlédla nějaké stopy, ale nevšimla jsem si ničeho. Podívám se na něj.

„Ne. Ne, není to jasné.“

Zavrtí hlavou, přejde okolo konferenčního stolu a posadí se přímo vedle mě. „Protože, Kelsey, mezi námi je přímo hmatatelná přitažlivost.“

Odfrknu si tak silně, že mi kapky vystříknou z nosu až na stránky s projektem, co leží přede mnou. Nenuceně setru kapky rukou. Přitažlivost?

Tedy... samozřejmě, JP je velmi pohledný chlapík. Rozhodně pohledný, pokud se vám líbí ostře řezaná brada, porostlá hustým tmavým plnovousem. Jeho rozčuchaný sestřih se dá také označit jako sexy – vlasy se mu nahoře vlní, ale po stranách jsou krátce střižené – stejně jako skrytá tetování, která ukazuje, jen když je spokojený se stavem společnosti. Jo, je pohledný, sexy, dalo by se to tak nazvat.

Ale na chlapovi musí být ještě i něco víc, než že je fyzicky přitažlivý, alespoň já to tak mám. Aby pro mě byl někdo opravdu přitažlivý, musí mít i dobré srdce, být žádoucí osobnost a musí mě umět rozesmát.

Nejsem si jistá, jestli má JP vůbec nějaké srdce, a jeho osobnost se zdá být typickou osobností prostředního dítěte, vynucujícího si pozornost, a má tendenci nebrat věci vážně. Možná má tu a tam světlejší chvíli, ale celkově převažuje jeho schopnost mě provokovat a rozčilovat.

Jeho kancelář je jednou z těch nejzabordelenějších

kanceláři, jaké jsem kdy viděla, což je pro někoho, jako jsem já, kdo se zaměřuje na detaily, naprosto odpudivé. Jak bych mohla vnímat nějakou sexuální přitažlivost u někoho, kdo má stůl zavalený papíry, kelímky od kafe a propiskami s uzávěry, které k nim očividně nepatří?

Takže odpověď na otázku, jestli mě JP přitahuje, je jednoznačně *ne*.

„Opravdu si myslíš, že je mezi námi nějaká přitažlivost?“ zeptám se.

„Zlato, úplně tu sexuální chemii cítím, protože je tak hmatatelná, tak silná, tak... pižmová.“

„Fuj, pižmová teda rozhodně ne.“

Co to říkám? Není to nijaké. Není mezi námi žádná chemie. Nic není hmatatelné a absolutně ne silné... Prostě nula, nic.

Ani pižmového ne. *Kdo sakra vůbec může popsat přitažlivost jako pižmovou?*

Ale ignoruje mě a pokračuje ve své absurdní tirádě. „My prostě nemůžeme být přátelé, co spolu pracují, protože ta přitažlivost bude pořád mezi námi a pořád nám bude přihrávat myšlenky na sex na stole v kanceláři.“

Tentokrát zadržím odfrknutí a nechám prostor mezi námi vyplnit tichem, dokud nejsou naše tváře jen pár centimetrů od sebe. Navzdory tomu, že je o dobrych třicet centimetrů vyšší než já, dívám se mu zpřímá do očí, když se ptám: „Máš horečku? To je to, co se děje? Dostal jsi horečku a blouzníš?“

„Jsem úplně zdravý. To bys mohla vědět. Můžeš si to ověřit.“

„Ne, díky.“

Nemám zájem.

Jen si to musíme ujasnit. O nic jiného nejde.

Ušklíbne se a vydá tak nepřijemný zvuk, že mi z to-

ho začnou skřípat zuby. „Proč myslíš, že mám zrovna teď vyhrnuté rukávy?“

Podívám se na jeho potetovaná předloktí – fajn, dobře, jsou sexy, na tomhle chlapovi jsou asi to nejlepší. To je ale všechno. Předloktím to končí. Proč vyčítat holce, že jí přijdou sexy něčí ruce, že, dámy?

Nakloní se blíž ke mně. „Protože vím, jak moc tě vzrušují.“

Přitisknu mu ruku na obličej, abych zarazila všechno, co se chystá udělat. „Uvědomuješ si, jak moc je to nevhodné? Jsem tvůj zaměstnanec.“

„Technicky vzato jsi Huxleyho zaměstnanec, já jen dohlížím na projekt.“

„Tohle je ten správný odborný termín?“

Po tváři mu přejede ten jeho pikantní úsměv. „Jo, je.“ Olízne si rty, ale já se mu dívám do očí. Rozhodně se mu s uspokojením nedívám na ústa. „Není mi úplně jasné, proč jsi tak rozčilená a rudá v obličejí.“

„Nejsem rozčilená.“ Založím si ruce v bok.

„Snažím se teď jenom být upřímný a pokouším se ti vysvětlit, proč nemůžeme být přátelé. Měla bys mě za to pochválit, a ne znevážit výsměchem.“ Než stačím cokoli odpovědět, pokračuje ve svém edukačním dobrodiní. „Muž a žena, kteří se navzájem pokládají za přitažlivé a společně pracují, nikdy nebudou moct být přáteli. Vždycky s nimi bude v místnosti obrovský slon a ten slon se jmenuje SEX. To je základní lidská matematika, Kelsey. Všichni potřebujeme dosáhnout vyvrcholení, a když potkáme někoho přitažlivého, chceme, aby nám pomohl vyvrcholit.“

Slyší to ještě někdo?

Bože, víc lacinou záležitost už z milování udělat nemohl. Dělá mému egu dobře, že si o mně JP myslí, že jsem atraktivní? Jo. Ale kde je romantika?

Kde je namlouvání?

Kde je nějaká spontánnost?

Dokonce i Lottie a Huxley připouštějí, že na začátku jejich vztahu nebylo nic romantického. V dnešní době to všechno působí tak nějak sterilně.

Jako opravdový romantik, milující všechno, co se týká lásky, nemůžu nemyslet na to, jestli vůbec existuje nějaký muž, který by splňoval všechny parametry dokonalého romantického hrdiny.

Nee, dneska se musíme vypořádat s obtěžováním na sociálních sítích, po kterém následuje nevyžádaná fotka ptáka, a jako třešnička na dortu přerušení komunikace beze slova vysvětlení.

Už mě to nebaví.

Znovu založím ruce v bok, otočím se k němu a zeptám se: „Co se to s tebou sakra stalo? Ptala jsem se tě, co si myslíš o kartotékách z bambusu, a vyklubal se z toho spor o to, proč nemůžeme být přátelé. Nechápu, jak to souvisí s mojí otázkou.“

„Souvisí,“ řekne a přisune se blíž, jeho bota se teď tlačí na můj podpatek, „protože když mě přes stůl hltáš hladovýma očima a zároveň tvrdíš, že máme být přátelé, musím tě na to přece upozornit. Říkáš, že chceš, abychom byli přátelé, ale to se nestane.“

Blud. To je to, co teď zažívá. A někdo ho musí vrátit do reality.

Přitisknu mu prst na hrud' a řeknu: „Věř mi, JP, že kdybys pro mě byl jen trochu přitažlivý, věděl bys o tom. Ty hladové oči, o nichž se domníváš, že souvisí s tebou, jsou oči ženy, která dnes za celý den snědla jen jednu vafli potřenou arašídovým máslem, v šest hodin ráno. Přemohla mě halucinace z hladu a tvoje hubené tělo...“

„Hubené? Pfff.“

„... se v mé mysli proměnilo v obří masovou kuličku, nic víc. Můžeš se přesvědčovat, jak chceš, že se moje touha týká tvé osoby, ale na rovinu ti říkám, přímo do tvých tvrdohlavých uší, nebudeš mi proto o nic míň odpudivý.“

Překvapeně povytáhne obočí. Upřímně řečeno, sama jsem tím trochu překvapená. Odpudivý není zrovna to nejpřesnější slovo, ale výstižnější mě nenapadlo.

„A kdybych s tebou měla nějaké romantické úmysly, neměla bych na sobě tuhle obyčejnou, dalo by se říct domácí halenku, která neukazuje zhola nic z mých dokonalých ňader.“

Olízne si rty, krátce pohlédne na můj hrudník a pak znovu zvedne oči nahoru.

„A taky bych na sobě neměla spodní prádlo, pro případ, že bys mě vytáhl na tenhle konferenční stůl a rozláhl mi nohy, abys mě mohl ochutnat.“

Ohryzek na krku mu poskočí.

„A určitě bych se v duchu nemodlila za to, aby tenhle rozhovor už skončil a já mohla jít domů, kde bych se v klidu a o samotě navečeřela, bez přítomnosti panovačného imbecila, jako jsi ty, který mi cvrliká do ouška něco o pracovních vztazích. Protože, JP, kdybych tě chtěla, chtěla bych si naplno vychutnat každou vteřinu, kterou bych s tebou mohla prožít.“

Natáhne ke mně ruku přesně ve chvíli, kdy se otočím, abych si posbírala svoje dokumenty. „Ale to není tenhle případ.“ Usměju se na něj. „Nemůžu se dočkat, až odtud vypadnu.“ Jsem žena! Slyš můj řev!

Chřípí se mu rozšíří.

Brada se zachvěje.

A pak zastrčí ruce do kapes kalhot, kam také patří.

„Takže, když už jsme si to vyjasnili, půjdu, protože se dostáváme do bodu, kdy už stejně nic neuděláme, a ma-

sové kuličky mě volají. Předpokládám, že bambusové kartotéky schvaluješ.“ Posbírám papíry a pak s nimi poklepu o stůl, abych je srovnala do úhledné hromádky.

„Stejně nemůžeme být přátelé,“ řekne přiškrceným hlasem.

Bože, on na tom pořád trvá? Na seznam jeho nesnesitelných vlastností přidávám mentální kapacitu komára.

„Fajn. Když jsem to včera večer říkala, snažila jsem se být laskavá, víš, když si vaše společnost najala tu mou, ale teď, když už jsme si vyjasnili svoje pocity, můžeme žít svoje životy i bez tohoto blbého a falešného přátelství.“ Jemně jsem uložila papíry do složky a pak do tašky, společně s propiskami, které samozřejmě mají uzávěry ve správných barvách. „A teď, jestli dovolíš, mám schůzku s masem, které si chci nacpat do pusy.“

Projdu kolem něj, vrazím do něj ramenem, ale on mi položí ruku na bok a můj ústup zastaví. Zlehka se dotkne mého živůtku a já se neochotně zachvěju. Naše ramena se setkají, stojíme bok po boku, a já se dívám dopředu, vyhýbám se pohledu na něj. Nakloní se ke mně, rty má jen pár centimetrů od mého ucha, a zašeptá:

„Jediné, co je tu blbé, je ten tvůj výmysl, cos mi právě vyložila. Popírej si to do aleluja, ale já vím, že mě chceš. A čím dřív to přijmeš, tím líp se budeš cítit.“

Navzdory prudkému bušení srdce vím, že je čas otočit hlavu, a když to udělám, naše nosy se téměř dotknou. Se vši noblesou, kterou jsem ze sebe schopna vydolovat, řeknu: „Čím dřív si uvědomíš, že jsem mimo hru, tím líp se budeš cítit *ty*.“

Nebylo to mezi námi vždycky takové. Když jsem ho potkala poprvé, jediné, na co jsem dokázala myslet, bylo, že je fakt úžasně krásný s tím svým mechově zeleným pohledem a drzostí, s jakou se dožadoval mojí pozornosti. Byl všechno, o čem holky jen sní. Na kra-

ťoučkou chvíli jsem si pomyslela, že by mezi námi možná něco mohlo být. Že kdyby mě pozval na rande, řekla bych ano. Ale když moje práce pod jeho vedením začala sklízet úspěchy, uvědomila jsem si, že není dobrý nápad míchat práci s potěšením, zvláště když jsem tak tvrdě pracovala na tom, abych se dostala tam, kde teď jsem.

Takže jsem svoje prvotní myšlenky odsunula stranou a teď ho bohužel vidím už jinak.

Pravidelně chodí na schůzky a voní parfémem včerejší noci. Často nás ruší v práci zvonění jeho mobilu, a kdykoli se podívám na displej, vždycky je tam nějaké ženské jméno. Je přelétavý a zjevně není typ, co by se zajímal o něco dlouhodobějšího. Škádlivě mluví o lásce, vtipkuje o věčnosti, ale nikdy to nemyslí vážně. A to není to, co bych chtěla, přes veškerou počítačovou přitažlivost.

Procházím kolem něj se vztyčenou hlavou, vyjdu ze dveří zasedačky a zamířím k výtahu. Nemám tušení, proč JP pořád o té *přitažlivosti* mezi námi mluví. Není to tak, že bych ho k tomu navedla. Já pevně věřím na lásku. Proto ji hledám. Ne žádný úlet, ne vztah na jednu noc. Hledám spřízněnou duši, jako jsou spřízněné duše v mém podcastu. Chci něco, co bude *navždy*.

JP Cane si může věřit, čemu chce, ale jestli něco v téhle romantické poušti, která je mým životem, vím něco naprosto jistě, pak to, že si nejsme souzeni.

JP

NECHTE MĚ HÁDAT... Kelsey vám řekla, že si nejsme souzeni, co?

Protočení očí

Jasně, že to řekla. Ne že bych snad hledal nějaký trvalý vztah, protože nehledám. Hledám jen, jak si užít.

Už jsem v životě zažil příliš mnoho ztrát, než abych se k někomu vázal. Jo, jsem *tenhle* typ chlapa. Psychoanalyzujte si mě, jak chcete, nic to nezmění na skutečnosti, že můj strach ze závazků je realita.

Řeknu vám ale jedno – kdyby mě někdo měl přimět k tomu, abych změnil názor, byla by to Kelsey.

Ona je... sakra výjimečná.

Od první chvíle, kdy jsem ji viděl na té seznamovací schůzce, jsem byl ohromen. A když jsme pak spolu začali úzce spolupracovat, byl jsem vyloženě nadšen. Její úsměv, její pozitivní přístup k životu, její zatraceně krásné oči. Vyrazila mi dech a poprvé v životě jsem si pomyslel, že... *by to s ní mohlo být navždycky*.

A když o tom tak mluvím, kurevsky mě to vyděsilo. Bylo to jako ledový severní vítr, který mi vjel rovnou do zadku. Totálně mrazivé.

Takhle jsem přece nemohl přemýšlet.

Nemohl jsem takhle přemýšlet o nějakém **polk** navždycky.

A tak jsem se jako dospělý chlap rozhodl od toho odpoutat. Být otravný. Držet ji od sebe co nejdál. A páni, fungovalo to. Dostal jsem se jí pod kůži. Kdykoli se na mě podívala, nejradši by mě zavraždila. Kdykoli se podívám já na ni, pomyslím si... No, je sexy, ale chce mě oddělat, takže se drž zpátky.

Jak jsem řekl, fungovalo to. Fungovalo to zatraceně dobře... dokud... to fungovat nepřestalo.

Dovedete si JEN představit, co bude následovat...

KAPITOLA PRVNÍ

KELSEY

Podcast Jsme si souzeni

Alec a Luna

Kelsey: *Milí posluchači, vítejte u podcastu Jsme si souzeni, v němž mluvíme s bláznivě zamilovanými páry o tom, jak se seznámily. Alecu a Luno, děkuju, že jste se k nám dnes připojili.*

Alec: *Je nám potěšením. Luna o tobě nemůže přestat básnit.*

Luna: *Přiznávám. Jsem tímhle podcastem úplně posedlá.*

Kelsey: *Moc vám děkuju. Pak tedy určitě víte, jak to tady chodí. Na úvod nám vy dva v krátkosti představíte své seznámení. Myslíte, že to zvládnete?*

Luna: *Zvládneme.*

Alec: *Donutila mě si to natrénovat.*

Kelsey: *Haha. Tak dobře, jdeme na to. Jak jste vy dva zjistili, že jste si souzeni?*

Luna: *Můj bratr a jeho přítel se zasnoubili a nemohli se dohodnout, jaký udělat obřad, tak jsem ho přihlásila do svatební show, která se jmenuje „Svatební hra“.*

Alec: *Můj bratr, Thad, byl posedlý tím, aby byl naprosto dokonalý ženich. Chtěl vyhrát cenu pro nejlepšího ženicha na konci pořadu, což byl byt s výhledem na Central Park, a donutil mě, abych mu pomohl.*

Luna: *První den natáčení si Alec myslel, že jsem asistentka, a požádal mě, abych mu donesla kafe.*

Alec: *Požádal, ale nepožadoval. To jen pro pořádek. Ale jo, udělal jsem to. A umíš si asi představit, jak tahle malá stíhačka vedle mě reagovala.*

Luna: *Měla jsem na něj spadeno. Byl konkurence a bylo potřeba ho srazit k zemi.*

Alec: *Mě celá ta soutěž vůbec nezajímala a jen jsem počítal dny, než to celé skončí. Pak mi ale došlo, jak jsem špatný bratr a jak je z toho Thad smutný, takže... jsem se začal snažit.*

Luna: *A ta snaha spočívala v tom, že mě špehoval v pekárně, aby se naučil péct dorty.*

Alec: *Rozsypal jsem nějaké ořechy a ona mi je pomáhala sbírat... a tak jsme na sebe narazili. Slitovala se nade mnou a ukázala mi, jak dort upéct, aby Thadovi pomohla.*

Luna: *Ten den všechno v mém životě změnil. Už jsem ho neviděla jako konkurenci. Viděla jsem ho jako bratra, který se snaží být nápomocný.*

Alec: *Ona je vyloženě rodinný typ, a tak jsem ji krátce potom pozval na rande.*

Luna: *Vloni na jaře jsme se vzali.*

„MŮŽETE SE VY DVA přestat líbat? Přišla jsem sem na večeři, ne se dívat, jak si ochutnáváte obličej.“

Lottie se zarazí a ohlédne se přes rameno. „Když on tak krásně voní! Už sis k němu přičichla?“

„Nebudu ho očichávat. Není to můj kluk.“

Huxley ze sebe Lottie sundá, posadí ji na venkovní sedačku, na které se uvelebili, a zvedne si její bradu ke rtům. „Jdu se mrknout na tu pizzu.“ Vtiskne jí na rty ten nejněžnější polibek a pak vstane. „Kelse, můžu ti dolít pití?“

Pozvednu k němu sklenku s vínem a řeknu: „Prosím, díky.“

Huxley má ta nejlepší vína. Sám ho moc nevypije, takže si dávám záležet na tom, abych ve všech těch vinětách udělala trochu průvan, když sem jdu na večeři, což je minimálně jednou týdně. A to, že budeme jíst venku, to je vždycky moje volba. Huxley a Lottie mají nádherný dům v přímořském stylu, s bílými stěnami s černými akcenty, kousek od Beverly Hills ve čtvrti Flats. Na zahradě mají skvělý, nekonečný bazén, který se táhne po celé její délce, a drahý masivní nábytek na terase. Vysoké palmy jim zajišťují soukromí. Jejich zahrada je moje nejoblíbenější místo.

Když zmizí v domě, Lottie se ke mně nakloní a zeptá se: „Kelsey, pamatuješ, jak jsem ti ukazovala ten vibrátor?“

„Ano?“

Podívá se přes rameno, jestli není Huxley v doslechu, a pak pokračuje: „Omdlela jsem. Musel se mnou pořádně zatrást, abych přišla k sobě. Už ho nechce používat, i když ho o to zoufale prosím.“

Zachovávám neutrální výraz a opáčím: „Není to krásné? Gratuluju k intenzivnímu orgasmu.“

Lottie svraští obočí. „Poslyš, jako bych v tom cítila sarkasmus?“

„Co ti napovědělo?“ Přehodím nohu přes nohu a přeju si, abych si neřekla o dolítí vína.

„Ehm, ten postoj. Co se sakra děje?“

Povzdechnu si, zadívám se sestře do očí a řeknu: „Jsem samozřejmě moc ráda za to, že se s Huxleym tak milujete, ale já jsem pořád single a je dost těžké se na to pořád dívat.“

„Žárlíš?“ zeptá se.

„Jo,“ přisvědčím, ani se nesnažím vyhnout pravdě. Lottie je moje nejlepší kamarádka a já jí říkám všechno, i když z toho vyjdu jako ta špatná. „Strašně žárlím na to, že máš tenhle vášnivě spalující vztah s mužem, který tě zbožňuje, a já nemám ani naději na něco takového.“

„To není pravda,“ namítne Lottie, když se k nám znovu připojí Huxley a podává nám oběma sklenice s vínem. „A co JP?“

„Ale prosím tě,“ zasténám a omluvně pohlédnu na Huxleyho. „Neuraz se, protože je to tvůj bratr, ale JP je pitomec.“

„Neurazím se. Souhlasím s tebou,“ odtuší Huxley, vsune ruku za Lottiina záda a přitáhne si ji k sobě, zatímco si přibližuje ke rtům lahev piva.

„Jak to, že je pitomec?“ zeptá se Lottie.

„Kde začít?“ opáčí Huxley a vypadá přitom tak vyrovnaně, až majestátně. Kdyby si Huxley, JP a Breaker – to je jeho druhý bratr – nebyli všichni tak strašně podobní, zpochybnila bych, že s nimi patří do stejné rodiny.

Huxley se mi vždycky líbil, už v době, kdy ho Lottie ještě nenáviděla. Bylo lehké s ním vyjít, protože je velmi dobrý obchodník, je chytrý a dovede zůstat objektivní. Je bystrý, rychle se rozhoduje, rád pomáhá lidem a je schopen hluboce milovat. Všechno v jednom balíčku. Jsem hrozně ráda za to, že ho Lottie našla, ale bože, kdyby tak JP měl aspoň něco z Huxleyho, hned by to s ním bylo snesitelnější. „JP je zábavný, přesně tím způsobem, jaký potřebuješ,“ pronese Lottie. „Miluju tě, Kelse, ale jsi trošku upjatá.“

„*Nejsem* upjatá,“ ohradím se. „Jen vím, co mám ráda a co ne, takže mi můžeš věřit, že JP ráda nemám. Je otravný, moc si o sobě myslí a upřímně řečeno, je pro mě příliš chaotický.“

„To všechno jsou fakta,“ přitaká Huxley. „Kelsey si zaslouží něco lepšího.“

„Je to tvůj bratr,“ poznamená Lottie.

„Toho jsem si vědom, zlato. Ale souhlasím s Kelsey. Ti dva se k sobě nehodí.“

„Děkuju.“ Napiju se vína. „A když už jsme u tohoto tématu, chci ti říct, že přemýšlím o tom, že bych se připojila k té místní seznamovací aplikaci. Víš, k té, co nabízí rande naslepo v restauraci?“

„Počkej, myslíš tu, co ji vychvalovala Noely Clarková z *Dobré ráno, Malibu*? Ta, co na ní našla lásku? Jak se jmenuje?“

„Zkus to naslepo,“ odpovím.

„Jo.“ Luskne prsty. „Nedělala jsi s ní a s Jackem náhodou rozhovor v podcastu?“

Přikývnu. „Tak jsem ten nápad dostala. Když jsme nenahrávali, hodně mi toho o té aplikaci vyprávěla. Jako že bych skrz ni vážně mohla někoho najít.“

„Jak to funguje?“ zajímá se Huxley.

„Všechno je anonymní přes appku, všichni jsou zařazeni do seznamu a prověřuje se, jestli někdo náhodou není virtuální obšourník. Pak tě aplikace spojí s lidmi. Nevíš, jak se ten dotyčný jmenuje ani jak vypadá. Setkáte se v restauraci na večeři a zjistíte, jestli se k sobě hodíte. V podstatě rande naslepo.“

„To zní docela dobře,“ podotkne Huxley.

„Mně se to líbí,“ přidá se Lottie. „Bože, tohle mě mělo napadnout, když jsem hledala bohatého manžela.“

Huxley pevně obejmě Lottie kolem ramen a prohlásí: „Myslím, že ty sis poradila docela dobře sama.“

Lottie ho pohladí po tváři a přitáhne si ho k sobě, aby ho políbila. „Poradila jsem si slušně, i když dovedeš být pořádně nevrlý.“

Sleduju, jak Huxley majetnický objímá mou sestru a něco jí šeptá do ucha. Uff, skvělé, jsi zamilovaný. VŠICHNI TO VIDÍME!

Opřu se v křesle a vyprázdním svou sklenku vína, zatímco oni dva si pořád něco tajného šuškejí. Opravdu nemám chuť se toho účastnit, a jak se zdá, ani o to nemají zájem.

Co bych si ale přála, je mít takový vztah, jako mají oni dva; kdy jste do sebe tak zamilovaní, že se jeden ve druhém tak ztrácíte, že zapomenete na svět kolem sebe.

Chci, aby mě někdo uctíval.

Chci, abych byla pro někoho v jeho životě důležitá.

Chci být tou, které někdo zavolá, když potřebuje radu nebo má nějakou důležitou novinku... nebo chce jenom slyšet můj hlas.

Chci, aby mě někdo překvapil květinami u dveří mého bytu. Vzal mě někam, kde jsem ještě nikdy nebyla. Myslím na to prakticky každou vteřinu každého dne.

Opravdu to chci. Malichernosti.

Popichování.

Hádky.

Smích.

Lásku.

Romantiku.

Chci to všechno. A teď tu sedím a sleduju, jak moje sestra přesně tohle prožívá, a jo, žárlím, ale zároveň si taky uvědomuju, že jestli všechny tyhle věci chci, budu se o ně muset postarat sama. Nemůžu jenom tak sedět a čekat. Pokud chci lásku, musím si ji najít.

„BOŽE, CHCE SE MI ZVRACET,“ řeknu a otřu si ruce o boky. „Proč jsem si myslela, že je to dobrý nápad?“

„Protože chceš mít vztah,“ připomene mi Lottie, sedící klidně, s nohama zkříženýma, na mojí posteli.

„To chci,“ přikývnu a podívám se na sebe do zrcadla, prohlížím si fialové šaty bez ramínek, které jsem si vybrala na dnešní rande naslepo. „Opravdu chci mít vztah.“

„A sama jsi říkala, že tenhle kluk vypadá dobře. Má rád psy, má vlastní firmu, což je něco, co máte společné, a tajně touží hrát v chlapecké kapele, což je okouzlující.“

„To jo.“ Znovu přikývnu a stále zírám na svůj odraz v zrcadle. „Ta chlapecká kapela mě fakt dostala.“

„A jaký že to byl jeho oblíbený citát?“

„Buzzi, tvoje holka! Haf!“ odpovím, zasměju se a otočím se, abych si prohlédla, jak šaty vypadají zezadu.

Lottie se také zasměje. „Vidíš, vypadá to, že bude zábavný.“

Obrátím se k Lottie: „Co když je to ten pravý?“

„Možná, ale s takovými myšlenkami do toho jít nemůžeš. Musíš být klidná, vyrovnaná a prostě se bavit. Nemůžeš romanticky zešítet a chtít po něm, aby ti po patnácti minutách rande udělal děti.“

Upřeně se na ni zadívám. „Něco takového bych nikdy neudělala.“

„Jen se o tom chci ujistit, protože předtím ses mě ptala, jestli ta fialová moc nezvýrazňuje tvoje žíly v loketních jamkách. Kdo se ptá na něco takového?“

Natočím ruce směrem k Lottie. „Tyhle příliš výrazné žíly jsem podědila po mámě. Nepotřebuju, aby je fialové šaty dělaly ještě výraznější.“

„Když vidím, jak ti ty šaty zvýrazňují prsa, jsem si naprosto jistá, že tvoje loketní jamky jsou ta poslední věc, na kterou se bude dívat.“

Přitisknu ruce na hrud'. „Proboha, vypadám, jako bych se moc snažila někoho sbalit?“

„Neeee,“ zasténá Lottie. „Vypadáš úžasně. Ale když teď neodejdeš, přijdeš pozdě a já moc dobře vím, že jestli něco nesnášíš, jsou to pozdní příchody.“

„To je fakt. Když chodíš pozdě, znamená to, že buď trpíš ‚časovou slepotou‘ – to skutečně existuje – nebo ti nezáleží na tom, že mrháš časem druhých lidí. A čas je ta jediná věc v životě, kterou nemůžeš dostat zpátky.“

„Jo, já vím.“ Lottie vstane z postele a odvede mě ke dveřím, ale než mě stihne vystrčit ven, otočím se k ní a chytím ji za ruce.

„Co když je to ono, co když je to ten pravý? Až ho uvidím, začnu se potit. Nebudu schopná zachovat si chladnou hlavu. Co když je to moje jediná šance na lásku?“

„Tohle není tvoje jediná šance na lásku. Tohle je jenom rande naslepo s chlapem, o kterém si nějaký počítačový algoritmus myslí, že se k tobě hodí.“

„Osvědčený algoritmus. Má úspěšnost až devadesát procent. Víš, jaký to na mě vyvíjí tlak?“

„Moc nad tím přemýšlíš. Má to být zábava.“

„Randění není žádná zábava. S Huxleym jsi měla kliku. Možná bych se taky měla jít projít do pracháčské čtvrti a hledat tam manžela.“

„Nebo by sis mohla někam vyjít s JP...“

To mě okamžitě uklidní a poodstoupím od své sestry. „Už bys snad mohla vědět, že o něj nemám sebe-menší zájem. Radši bych chodila s pokojovou kytkou než s JP Canem. A teď,“ urovnám si šaty, „mě omluv, protože musím jít na rande naslepo.“

„Stačí jedna zmínka o JP a ty jsi připravená vyrazit?“

„Jo.“ Zvednu kabelku a přehodím si ji přes rameno. „Protože jestli jsem si něčím naprosto jistá, tak tím, že jakékoli rande je lepší než rande s ním.“

KAPITOLA DRUHÁ

JP

„FAKT, ALE FAKT tě nenávidím,“ řeknu do telefonu, když stojím venku před restaurací.

„Nenávidíš mě nebo sebe?“ zeptá se Breaker. „Protože jsi to ty, kdo prohrál sázku.“

„Rozvázala se mi bota, vzal jsem si přestávku, ale tys mě neposlechl a dal jsi vítězný koš. V podstatě jsi... podváděl.“

„Ježíši,“ odtuší Breaker. „To je strašná blbost a ty to víš. Nevyhlásili jsme žádný time-out, než ses vrhl k zemi, a já prostě proletěl kolem tebe. Porazil jsem tě férově.“

Zastrčím si jednu ruku do kapsy a kopnu špičkou boty do chodníku. „No, tak si to musíme zopakovat.“

„Proč se nezachováš jako chlap, nepřiznáš prohru a neřekneš, že jsi prohrál a poneseš následky, místo toho, aby sis stěžoval?“

„Protože nechci.“

„Tak ses neměl sázet.“

„No jo, no... Nemyslel jsem si, že prohraju.“

Zasměje se do telefonu. „To není můj problém.“

„Do háje... no tak fajn.“ Prohrábnu si vlasy. „Ale tohle je kurva blbý.“

„Zeptám se tě asi takhle – jsi naštvaný, protože jsi prohrál, nebo proto, že jdeš na rande s někým, kdo ti nepadl do oka?“

„Mně do oka nepadl nikdo.“

Breaker si odfrkne. „Kámo, koho chceš oblbnout? Pálíš za Kelsey a štvě tě, že s tebou nechce mít nic společného.“

„Kelsey?“ Rozchechtám se tak hlasitě, že na sebe upoutám pozornost muže, co zrovna vchází do restaurace. Kývnu na něj a otočím se, abych měl trochu soukromí. „Kelsey je otravná. Upjatá, nudná a nepozná, co je pro ni dobré, i když to má přímo před nosem.“

„Tím myslíš sebe,“ podotkne Breaker pobaveně.

„Ehm, jo, jasně. Proč bych měl chodit na rande s někým, kdo si víc váží kousku žvýkačky přilepeného za uchem než mě?“

„Hmmm, možná bych měl Kelsey pozvat na rande. Zdá se, že máme hodně společného.“

„Jdi do prdele,“ zasténám a obracím se k restauraci. On radši Kelsey na rande ani nezval. Jestli nechce mě – *a já jsem mimořádný sympaták* – nebude chtít ani Breakera. Kelsey je svěhlavá a slepá. *A já bych si přál, abych o ní nefantazíroval. Což dělám často.* „To je úplně idiotský nápad. Nic o té holce nevím.“

„To není pravda. Víš, že tu bydlí, že má vlastní podnik a myslí si, že růže jsou ty nejromantičtější kytky na světě.“

„Jo, přesně tak. Nemám tušení, proč si ten debilní počítač myslel, že se k sobě hodíme. Nejspíš viděl na našich profilech ‚majitelé firmy‘ a řekl si: tak fajn, hotovo. Pohodička. Shoda k pohledání. Tohle místo má zbytečně velkou reklamu. Je to směšné.“

„Vždyť se nemusíš zdržet moc dlouho. Prostě si zajdi na skleničku a pak...“

„Takhle ten proces nefunguje. Musíš zůstat a s tou dotyčnou povečeřet. To je pevně daný program.“

Breaker si znovu odfrkne. „Do háje, to jako vážně?“

„Jo, vážně. Tvrdí, že chtějí, abys toho člověka poznal, než si uděláš názor a půjdeš na další rande.“

„To dává smysl.“

„Jasně, tomu, kdo na to rande nemusí jít.“

„Kámo, přestaň si stěžovat a prostě tam jdi. Nejdeš už náhodou pozdě?“

Podívám se na hodinky. Sakra, šest minut zpoždění. Povzdechnu si a zavrčím: „Nenávidím tě.“

„Nemůžu se dočkat, až mi budeš o tom rande všechno vyprávět. Bav se, brácho.“

„Jdi do prdele.“ Ukončím hovor, když se z mobilu ozve jeho smích.

Kdybych byl nějaký kretén, co nedrží slovo, prošel bych kolem téhle restaurace, posadil se někam do baru a sledoval poslední zápas Rebels. Ale i když to zní zatraceně lákavě, až takový kretén nejsem. Nemůžu někoho podrazit. Cítil bych se příliš provinile.

Takže strčím mobil do kapsy a přeju si, aby tahle noc mohla skončit dřív, než začala.

Zkus to naslepo. Pěkně debilní koncept.

Nechat počítač, aby vás spojil s někým, o kom ani nevíte, jak vypadá... Pokud můžu říct, přijde mi to jako dost velká bezohlednost.

Taky velká nezodpovědnost.

A držet je jako rukojmí, dokud večeře neskončí?

Zkuste hádat, kdo se chystá pokořit rekord v likvidaci jídla, jen aby se odtud dostal?

Já.

Otevřu dveře restaurace a přivítá mě víc než rozjařená hosteska a až příliš romantická atmosféra. Po celém prostoru restaurace jsou rozvěšeny šňůry s velkými žárovkami a spousta závěsných květin, jejichž šlahouny jen tak visí nad stoly. Stěny jsou z bílých cihel, stoly nabízejí diskrétní prostor a působí moderním dojmem. Design zjemňují dřevěné trámy, táhnoucí se rovnoběžně přes strop.

Jako... je to tu hezké.

To se musí nechat.

Ale zbytek toho konceptu je debilní.

„Dobrý večer, pane,“ uvítá mě energická hosteska. „Vy musíte být JP.“

Samozřejmě že vědí, kdo jsem. Určitě mají fotky každého člověka, který se nechal zlákat na jejich rande.

S úsměvem přikývnu. „To bych měl být já.“

„Výborně. Vaše partnerka na schůzku čeká u baru. Mám vás představit, nebo se chcete představit sám?“

Podívám se k baru a vidím osamoceně sedící ženu ve fialových šatech. Prohlížím si její dlouhé hnědé vlasy, které jí ve volných vlnách splývají přes holá ramena. Hmmm...

Možná to všechno není až tak *úplně* hloupý nápad.

„Představím se sám.“

„Skvěle. Přeju hezký večer.“

„Děkuju,“ řeknu, než se vydám na cestu přes restauraci. Když se do tohoto programu přihlásíte, musíte si vybrat přezdívku, která vás nějakým způsobem reprezentuje, ne své skutečné jméno. Vybral jsem si Muži Nosí Kalhoty, protože jsem byl natolik otrávený, že se mi nechtělo přemýšlet nad něčím chytřejším, a dívka, se kterou mě aplikace spárovala... Mno.

„Ahoj, ty musíš být Růže Jsou Rudé,“ pozdravím ji.

Odloží poloprázdnou sklenku a otočí se, jakoby zpomaleně. Zadržím dech a připravuju se na to, co přijde, ale jakmile zaregistruju její tvář, zadržovaný dech mi to okamžitě vyrazí. Tuhle tmavovlasou krásku znám.

Široký úsměv, oči plné naděje, přehodí vlasy přes rameno, zadívá se mi do očí... a tvář se jí zkriví a ústa stáhnou do tenké, rozzlobené čárky.

„Co tady sakra děláš?“ zeptá se.

Páni, tak tohle je fakt k posrání.

Kelsey Gardnerová.

Jaká je to pravděpodobnost?

Zastrčím obě ruce do kapes a radostně prohodím: „Jsem tvůj dnešní společník.“

Podívá se mi přes rameno; zdá se, že jí chvíli trvá, než jí dojde, co se děje, a pak se zeptá: „Ty jsi nějaký stalker, co mě sledoval až sem? JP, tohle už zašlo příliš daleko. Chystám se jít s někým na rande. Nemám zájem, aby si myslel, že jsme tady spolu, takže kdybys mohl odejít...“

„Muži Nosí Kalhoty,“ prohodím a její oči se zúží.

Rychle se rozhlédne kolem sebe, promne rty, nakloní se a nervózním hlasem se zeptá: „Proč jsi řekl právě tohle?“

Je zatraceně roztomilé sledovat, jak se jí ve zmatku krabatí nos. Jak moc jsem se mýlil! Dnešní večer bude daleko zábavnější, než jsem čekal.

„To je moje přezdívka. Muži Nosí Kalhoty a ty, má podrážděná Růže Jsou Rudé, to můžeš popírat, jak chceš, ale pravda je, že si tahle seznamovací aplikace myslí, že se k sobě dokonale hodíme.“

„No, očividně se spletla.“ Pronikavost jejího hlasu dosahuje takové výšky, která je pomalu schopna rozbít lahve s alkoholem za jejími zády. Vstane ze židle, popadne kabelku a pokusí se projít kolem mě, chytím ji však za ruku.

„Promiňte, slečno Podrážděná, ale myslím, že nemáme opustit restauraci, dokud společně nepovečeříme. Tak to stojí v podmínkách.“

V očích se jí zlověstně zableskne. „To nemůžeš myslet vážně.“

„Myslím to naprosto vážně. Mám za to, že je to třetí oddíl, pátý řádek. Jsou tam uvedeny konečné pokyny,“ odpovím. „Upsal jsem se téhle seznamovací aplikaci a očekávám, že dostanu kompletní zážitek.“ Přes rty mi krátce přeletí úsměv, o kterém vím, že ji dráždí víc než cokoli jiného.

„Všechno v pořádku?“ zeptá se hosteska a přistoupí k nám.

„Všechno je skvělé,“ opáčím.

„Ne, všechno není skvělé,“ namítne Kelsey. „Muse-lo dojít k nějaké chybě v algoritmu při porovnávání, protože tohohle muže znám a můžu vám s plnou odpovědností říct, že se k sobě nehodíme.“

„To je zajímavé. Nevzpomínám si, že by se nám to kdykoli předtím přihodilo.“

„Ach, výborně. Takže si dovedete představit, že bychom se teď přes tuhle nepříjemnost chtěli přenést a jít si svou cestou.“

Hosteska zavrtí hlavou. Úplně slyším, jak Kelsey uvnitř útrpně úpí, jako by byl tohle její osobní soudný den. „Je mi to moc líto, ale bohužel budete muset zůstat a společně povečeřet. Je to součástí podmínek.“

„Ale já vám přece řekla, že ho znám,“ hodí Kelsey rozčileně rukou svým směrem.

Rozhazujte rukama, jak libo, dámo, není vám to nic platné.

„Nelíbí se mi. Nepotřebuju s ním večeřet, abych to zjistila.“

„Zraňuješ mě,“ zašeptám jí laškovně do ucha. Nečekaně švihne zápěstím. Páni, skoro mě trefila nehtem přímo do oka.

„Už chápete, o co tu jde? Věřte mi, že nechcete, abychom společně večeřeli, protože by to rušilo všechny ostatní lidi kolem nás. Jediné, co děláme, je, že se hádáme.“

„Tak vám dáme jeden z našich nových privátních stolů v patře.“ Hosteska se usměje a kývne směrem ke schodišti napravo. „Tudy.“

„To nemyslíte vážně,“ zabručí Kelsey.

„Zdá se, že to *myslí* vážně,“ oduším, přitisknu dlaň na její záda a vedu ji dopředu.

„Vy mě vážně chcete donutit, abych s ním šla na večeři?“

Hosteska neodpovídá, jen pokračuje v chůzi. Já stále tlačím Kelsey vpřed a celou dobu se přitom usmívám. Myslel jsem si, že tenhle večer bude naprostý propadák, ale změnil se ve večer, jehož se rozhodně chci zúčastnit.

„To je směšné. Neměli by mě tu držet proti mé vůli.“
Jdeme nahoru po schodech.

„Tenhle program je nesmysl, pokud si myslíte, že se ke mně hodí JP. Prověřili jste si vůbec jeho minulost?“

Dojdeme do patra, do soukromého prostoru, zahaleného bílými závěsy a blikajícími světly. Uprostřed stojí jeden stůl, obklopený atmosférou vhodnou pro milenecký pár. Pro lidi, kteří se vzájemně zaplétají do svých životů romantickými gesty, vyprávěním dlouhých příběhů ze svého dětství a představ o tom, jak by mohla vypadat jejich společná budoucnost.

A teď jsem tu já a Kelsey, rozzlobený dikobraz, který zvedá ostny a je připravený mě při první příležitosti probodnout.

Tahle smyslná místnost oplývající pohádkovým potenciálem se chystá na velké představení.

„Mezi námi není nic romantického, vůbec nic. Proč se tohle děje?“ pokračuje Kelsey.

Hosteska drží v rukou košík s výmluvným nápisem „Odpojte se a užijte si přítomný okamžik“ a potřásá jím, čímž jasně a zřetelně dává najevo, abychom do něj odložili své spojení se světem.

Vložím do něj mobil, protože když už nic jiného, jsem expert na dodržování pravidel.

Kelsey se podívá na košík a v očích se jí objeví panika. „Co když budu mít důležitý hovor? Co když budu potřebovat, aby moje sestra předstírala, že si zlomila kotník, abych mohla odejít?“

Alespoň je upřímná, nicméně hostesku to nijak neodradí, takže Kelsey s divokým zasténáním, jaké bývá slyšet jen o hlubokých, temných nocích, položí svůj mobil do košíku k mému.

Hosteska nás poté zavede k našemu stolu, proti kterému stojí kamenný krb, z něž se line oranžová záře, a vytváří tak velmi romantickou atmosféru... pro večer s touhle pruderní vlčicí.

„Váš číšník se jmenuje Helix. Za chvíli k vám přijde. Pokud budete něco potřebovat, dejte nám prosím vědět,“ sdělí nám hosteska a odsune od stolu naše židle.

„Ano, potřebuju se dostat z tohoto rande. Jak mi s tím můžete pomoci?“ zeptá se Kelsey.

„Jsem si jistá, že spolu prožijete krásný večer. Užijte si ho.“

Pak odejde, sejde po schodech dolů a nechá mě samotného s Kelsey na místě, které by někdo mohl označit za místo snů.

S Kelsey, ve které to vše a vzteky se jí rozšiřují nosní dírky.

S Kelsey, která by na tomhle místě byla nejradyji s kýmkoli jiným – a tím myslím opravdu s kýmkoli – jenom ne se mnou.

Zvedne ruku a ukáže na mě. Prst se jí třese a mluví skrz zaťaté zuby. „To je tvoje práce. Ty jsi celou tuhle věc naplánoval, že jo?“

„Cože? Jestli si myslíš, že mám čas na to, abych zjišťoval, na jaké laciné seznamce máš registraci, infiltroval se tam a pak nějak hacknul aplikaci, abychom spolu byli nuceni jít na rande, nejspíš ses musela zbláznit.“

„Věděla jsem to.“ Vyhodí rukama do vzduchu. „Bože, a jak dobře toho blázna hraješ, i když ve skutečnosti jsi zákeřný ptačí mozek, co nemá na práci nic lepšího než provokovat lidi, kteří mu přijdou do cesty.“

Posadím se ke stolu, zvednu ubrousek ležící přede mnou a položím si ho na klín. „Za prvé, řekl jsem ti, že na všechny tyhle věci nemám čas. Za druhé, *zákeřný ptačí mozek* je urážka, kterou si budu muset zapamatovat. Je totiž dost dobrá.“

„Brrr, nesnaž se být okouzlující.“ Také se posadí, i když nechotně, a položí si ubrousek na klín. Bubnuje prsty o stůl a prohlíží si světla kolem nás. „Tohle místo je vyloženě promarněné.“

Přesně jsem věděl, že si bude tohle myslet. Že bych tuhle holku znal?

Nakloním se dopředu a řeknu: „Víš, mohla bys z toho vytěžit co nejvíc a pokusit se být příjemná.“

Střelí po mně pohledem. „Proč, JP? Myslela jsem, že muži a ženy, co spolu pracují, nemůžou být přátelé.“

Trefa.

„Neříkám, že musíme být přátelé, ale nemusela by ses aspoň chovat jako krvelačná bestie.“

„Čekáš, že se s tebou budu bavit?“

„To tak normální lidé obvykle dělávají, když spolu sedí u jídla. Pokud tedy nejde o nějaký nový trend, o kterém nevím.“

Vtom se na schodech objeví Helix se sklenicemi vody, nejspíše balancujícími na tácu. Poté, co je vyskládá na stůl, si strčí tácu pod paži a prohlásí: „Dobry večer. Naše hosteska mě informovala, že máme tady nahoře šťastné hnízdečko lásky.“

Z mrtvolného výrazu v Kelseyině tváři málem spadnu smích ze židle, ale snažím se udržet, protože se trochu obávám toho, co by se stalo, kdybych se rozesmál. Koneckonců, na stole leží dva nože.

„Máme trochu naspěch, takže jestli vám to nevádí, rádi bychom si objednali, najedli se a pak odtud vypadli.“

„Ježíši,“ zašeptám. „Nebuď na něj hrubá.“

Kelsey se pomalu nadechne a pak si na tvář nalepí úsměv. „Omlouvám se. Helix, že?“

Helix přikývne.

„Víte, když jsem se přihlásila do téhle aplikace, očekávala jsem, že bych se mohla seznámit s někým, o koho bych skutečně mohla mít zájem. Opravdu jsem doufala, že potkám někoho zajímavého, hotovou osobnost, zábavného člověka. Vážně jsem plánovala, že bych dnes večer mohla navázat hluboký vztah.“ Upře na mě oči. „A když říkám hluboký vztah, myslím tím duševně... ne fyzicky.“

Ušklíbnu se.

„Jenže, Helixi, místo toho, abych se setkala s někým, kdo by mě mohl oslnit, setkala jsem se s tímhle drzým, protivným chlapem, který má vyšší mínění o svém ulomeném nehtu než o lidech ve svém okolí. Bohužel, pracuju s ním, a tudíž vím, že není nic – a tím myslím skutečně nic – co bychom měli společného. Takže...“

„Tohle údaje z vašich profilů neříkají.“ Helix pevně sevře ták.

Kelsey zamrká. „Co prosím?“

„Slyšel jsem, že by se tady v ráji mohly vyskytnout nějaké potíže, a když se tohle někdy stane, vytiskneme důvod, proč vás počítač dal dohromady. Chcete, abych vám to přečetl?“

„Ne,“ zamítne to Kelsey.

„Ano,“ řeknu zároveň s ní. „Nepřeju si nic víc než slyšet, proč se k sobě s Kelsey hodíme.“ Odtáhnu židli od stolu, přehodím si nohu přes nohu a připravím se na to, co si dokážu představit, že bude pro mě báječný a poučný zážitek a pro Kelsey strašlivé peklo.

Helix vytáhne z kapsy kus papíru a odkašle si. „Byli jste jednou z našich nejvyšších shod v systému s devadesáti sedmi procenty úspěšnosti.“

HA!

Kelsey vyletí pára z uší, zatímco úsměv na mé tváři je stále širší a širší.

„Růže Jsou Rudé a Muži Nosí Kalhoty.“ Helix se ke mně otočí. „Mimochodem, skvělá přezdívka.“

Kývnu na něj. „Děkuju.“

„Panebože,“ zasténá Kelsey. „Vždyť se pod tím nedá nic pořádného představit.“

„Jako by Růže Jsou Rudé bylo nějaké kreativní vedlejší,“ opáčím. „Stejně tak by sis mohla dát jméno Sděluju Samozřejmě Banality.“

Kelsey do mě šťouchne rukou a podívá se na Helixe. „Vidíte, o čem mluvím? Je naprosto nesnesitelný.“

Helix vypadá poněkud unaveně. Ustoupí o krok zpět a pokračuje ve čtení. „Růže Jsou Rudé a Muži Nosí Kalhoty jsou oba majitelé firem v Los Angeles.“

„Páni, no to je překvapivé!“ Kelsey zkříží ruce na prsou a upřímně přiznávám, že takhle našťvanou

jsem ji ještě nikdy neviděl. Jedna z věcí, která mi na Kelsey vždycky připadala zajímavá, byla její schopnost zachovat klid i tehdy, když je pod obrovským tlakem. Nikdy nedává najevo emoce. Dnes večer jsem ale poznal její novou stránku. Docela se mi to zamlouvá.

„Na základě prověření jejich minulosti jsme zjistili, že byli oba v minulosti opuštěni rodičem.“

Kelsey se odmlčí.

„Shoda v touze dosáhnout úspěchu i v obavách, jako je například selhání, z toho, že nebudou milováni a zůstanou sami.“

Očima krátce šlehne mým směrem, ovšem rychle odvrátím pohled. Co je tohle kurva za sračku? Jasně, vyplnili jsme dotazník, ale jakou hloubkovou prověrku dělali, aby zjistili tohle všechno?

„Také se přišlo na to, že tam, kde je Růže Jsou Rudé velmi systematická a činorodá, je Muži Nosí Kalhoty naopak nedisciplinovaný a apatický, díky čemuž do sebe tyto dva dílky skládačky dokonale zapadají a vytváří tak žádoucí rovnováhu pro zdravý vztah.“ Helix zastrčí lístek zpět do kapsy a pak vezme do ruky tužku a papír.

„Takže, co si dáte k večeři?“

KAPITOLA TŘETÍ

KELSEY

NO, JAK VIDNO, Helix ví, jak dva lidi *opravdu* umlčet.

Poté, co jsme si oba objednali sekanou s bramborovou kaší – ignoruju fakt, že jsme si dali oba to samé, děkuju pěkně – sešel Helix zase po schodech dolů, ale předtím nám ještě neopomenul sdělit, že mají v kuchyni málo lidí, což znamená, že to možná bude trvat o trochu déle, než nám jídlo donese.

Vážně... skvělé. Zajímalo by mě, jestli je to záměr, aby „rande“ trvalo déle.

Nad hlavou nám hraje instrumentální coververze Bad Guy a JP a já se díváme všude možně, jenom ne jeden na druhého.

Helix odjistil bombu pravdy a totálně zničil celý večer.

Dokonce i nepřetržitě otravný JP zmlknul a otáčí sklenicí na stole.

Ticho je ohlušující.

Nesnesitelné.

A jakkoli nemůžu vystát pocit, že sedím proti němu u stolu, to ticho nezvládám. Je mnohem bolestivější než normální mlčení.

„Takže... jíš sekanou často?“ zeptám se, protože si nejsem jistá, co bych měla říct jiného.

Vzhlédne a pozdvihne obočí jako ten herec Régé-Jean Page; tak vysoko, jako by mu do něj někdo zasekl háček na ryby, vytáhl ho nahoru a nechal tak. Ale dokáže mě to přenést přímo do scény z *Bridgertonových*, při které jsem se rozplývala na gauči? Ztenčí to můj ochranný ledový štít, který jsem kolem sebe kvůli tomuhle nešťastnému večeru vytvořila? Ani náhodou.

„Pokoušíš se se mnou konverzovat?“

„Nemůžeš přece čekat, že tu budu sedět a mlčet bůhví jak dlouho.“

„Nevím, ale sledovat tě, jak se kroutíš z nedostatku konverzace, mi přijde celkem příjemné.“

„Proč jsi takový debil?“

„Copak jsi to nepoznala z toho, co nám právě sdělil Helix? Strach z opuštění a vytváření falešného dojmu jsou na prvních místech seznamu obranných mechanismů. Nemusíš být psycholog, abys na to přišla, zlato,“ opáčí.

„To není omluva pro to, aby ses choval jako debil. Taky jsem vyrostla bez táty a nepromenáduju se po světě s přednasraným obličejem.“

Zasměje se tak hlasitě, až mě to zaskočí. „Ty jsi úplně zapoměla na to představení ‚Nenávidím JP Canea‘, co jsi před chvílí sehrála pro personál restaurace?“

„No, odpusť, že mě vyvedlo z míry, když jsem zjistila, že jsi můj dnešní společník. Představovala jsem si, že bude tenhle večer probíhat trochu jinak.“

„Aha. A jak sis to představovala?“

Napíju se vody. „Takhle ne.“

„To jsi už říkala, ale vzhledem k tomu, že máme před sebou ještě dlouhý večer, co kdybys mě poučila o tom, jak sis myslela, že to bude dneska vypadat?“

„Tak to ani náhodou. Chceš se mi jenom vysmívat.“

„Proč bych to dělal?“

„Protože jsi ničitel všech nadějí a snů.“

„Jak málo mě znáš, Kelsey.“

Pár vteřin si ho prohlížím a pak se zeptám: „Takže, když ti prozradím, co jsem si myslela, že se dnes večer stane, nebudeš se mi posmívat?“

„Víš, možná by bylo fajn, kdybys mě aspoň trochu poznala. Pak bys o mně nemusela mít tak nízké mínění.“

O tom silně pochybuju.

„Dobře,“ odpovím se vztyčenou bradou. „Ale jestli si ze mě budeš dělat srandu, chrstnu ti vodu do obličeje.“

„To je fér.“ Kývne na mě. „Klidně mě seznam se svými fantaziemi.“

Bože, opravdu jím pohrdám.

Odkáshlu si a řeknu: „No, přihlásila jsem se do tohoto programu, protože jsem o něm slyšela od Noely Clarkové samou chválu.“

„Noely, jedné z moderátorek pořadu *Dobré ráno, Malibu*?“ zeptá se.

„Jo. Dělal jsem s ní a jejím manželem rozhovor pro svůj podcast...“

„Ty máš podcast? Jak se jmenuje?“

Zastydím se, protože vím, že by mě nejspíš odsoudil, a tak opáčím: „Mám a na tom, jak se jmenuje, nezáleží. Byla bych radši, kdybys ho neposlouchal.“

„Bojíš se, že bych se mohl stát pravidelným posluchačem?“

„Děláš si ze mě legraci?“ ptám se a uchopím sklenici s vodou.

Zvedne ruce, má je poměrně velké. „Ne, nedělám. Jen se zapojuju do konverzace.“

„Zkus při tom ‚zapojení‘ používat míň sarkasmu.“

„Beru na vědomí.“ Mávne rukou. „Pokračuj.“

„No, dělala jsem s nimi rozhovor pro svůj podcast, a když jsme nenahrávali, řekla mi Noela všechno o tom, jak to chodí ve *Zkus to naslepo*. Protože jsem single a chtěla bych se usadit...“ Odmlčím se, a když se nezasměje, pokračuju. „Řekla jsem si, že to zkusím. Slyšela jsem o programu jen samé dobré věci, takže jsem byla docela nervózní, když jsem se připravovala na schůzku. Doufala jsem, že se setkám s někým zajímavým, s někým podobně smýšlejícím, s kým bychom se k sobě hodili. Umíš si představit moje zklamání, když se ukázalo, že Muži Nosí Kalhoty jsi ty.“

Nenuceně pozvedne sklenici, hluboce se mi zadívá do očí a napije se vody. Na mužích z Caneovy rodiny je něco tajemného, ale zároveň znepokojivého. Dovedou se skvěle ovládat, zejména když krotí své primární reakce na to, co se děje. Pohyby mají uměřené, dávají najevo velkou zdrženlivost. Viděla jsem to u Huxleyho a teď i u JP.

„Vskutku zklamání,“ odpoví. „Omlouvám se, pokud jsem ti zničil večer.“

„To nedělej.“

„Nedělej co?“ ptá se a zachovává stoický klid.

„Nehraj to na pošramocené ego. Oba víme, že na tomhle scénáři není nic, co by mohlo zraňovat tvoje city. Ty se vyloženě vyžíváš v tom, že mám zničený večer i naději na nalezení partnera, který by se ke mně hodil.“

„Já se v tom nevyžívám,“ namítne. „Samozřejmě, připadá mi to poněkud komické, ale je mi tě i tak trochu líto.“

„Nestojím o to, abys mě litoval. Nech si svoji lítost pro někoho jiného.“

„Nelituju tě. Nevyjádřil jsem se přesně. Kdybych tě litoval, znamenalo by to, že mám o tobě nízké mínění,

ale to není pravda. Jenom mě mrzí, že pokládáš tenhle večer za zničený kvůli tomu, že ho musíš trávit v mé společnosti.“

„Proč to říkáš takhle? Jako bys byl nějaká oběť.“

„Věř mi, zlato, já nikdy nejsem oběť.“ Posune se na židli a zjišťuju, že ten lehkovážný, popichující JP je pryč – od té chvíle, co nás Helix nechal o samotě – a místo něj je tu ostražitý chlápek, kterého jsem ještě neviděla.

„Čekala jsem prostě něco jiného,“ podotknu a složím ruce v klíně. „Těšila jsem se, že poznám někoho nového.“

JP si mě znovu začne zkoumavě prohlížet, přejíždí mě očima, prakticky mě zaživa požírá, jak putuje pohledem od mých očí k ústům, k hrudníku...

Nakonec řekne: „Jsem tu kvůli sázce.“

Upřeně se na něj zadívám. „Cože?“

Zvedne ruku, aby zklidnil vztek, který ve mně vře. „Dřív než si začneš myslet, že jsem sem přišel schválně, abych ti zničil večer, bych tě rád upozornil, že takhle to není. To, že tu spolu sedíme, je čistě náhoda. Ale důvod, proč jsem se do tohoto programu přihlásil, je, že jsem prohrál sázku s Breakerem.“

„Jakou sázku?“

„Hráli jsme basket jeden na jednoho. Ovládla nás naše ega a rozhodli jsme se, že ten, kdo prohraje, bude muset dotáhnout do konce to, co mu ten druhý vybere. Byl to vyrovnaný zápas. Byl jsem připravený donutit Breakera, aby šel na kurz pečení, o kterém jsem věděl, že by ho absolutně nenáviděl, a on měl pro mě pochopitelně taky takový plán. Prohrál jsem, řekl mi, co mám udělat, a tak jsem tady.“

„Takže jsi tady, protože jsi prohrál sázku?“

„Jo.“

„A co kdybych tvoje partnerka na rande nebyla já? Co bys dělal?“

„Pokusil bych se užít si večer. Nejsem si jistý, odkud se bere tvůj pohrdavý postoj ke mně, ale jsem docela dobrý chlap. Jasně, napadlo mě, že bych to dnešní rande nedotáhl do konce, ovšem věděl jsem, že to udělat nemůžu. Takže můj plán byl snažit se navázat konverzaci, užít si jídlo a pak to s mávnutím ruky ukončit. Zbytek večera jsem chtěl strávit ve svém bazénu, nahý, na nafukovací matraci, a zírat na hvězdy.“

Moje zrádná mysl si ten obrázek okamžitě vybavila. JP, úplně nahý na matraci, plující v bazénu a dávající na odiv svoje divoké tetování.

Ta představa je, ehm... příjemná.

„Teď jsem ale tady s tebou, trpím při tomhle rozhovoru a v duchu prosím kuchaře, aby si s jídlem pospíšil, já se mohl najíst a vrátit se domů.“ S úsměvem se zeptá: „A co plánuješ po téhle večeři dělat ty?“

Zeptám se Lottie, kde Huxley sehnal tu novou „hračku“, abych si ulevila od napětí, které se ve mně během dnešního večera nahromadilo.

„Nejspíš budu žehlit a skládat prádlo a dívat se přitom na nový seriál na Netflixu.“

„Nech mě hádat – bude to o dvou lidech, co se potkají, bláznivě se do sebe zamilují, pak ten kluk udělá nějakou blbost, holka se na něj naštve, rozejdou se, on pak udělá nějaké velké gesto, znovu si ji získá a pak spolu žijí šťastně až do smrti.“

Vystrčím bradu a zabručím: „Když už to musíš vědět, tak jo, tohle je ústřední myšlenka.“

Odfrkne si. „Ty fakt věříš, že to takhle v životě chodí?“

„Ráda bych věřila tomu, že na těch příbězích něco je. Když nic jiného, dávají mi naději na život, jaký bych mohla mít.“

„Je to přitažené za vlasy. Život nefunguje tak, že se filmová hvězda zamiluje do osamělého dělníka na stavbě a všeho se vzdá, aby mohli společně žít v nějakém Zapadákově.“

„Víš, JP, to, že tvůj život takhle nefunguje, znamená, že to tak nemůžou mít ostatní. Podívej se třeba na Lottie a Huxleyho. Jejich milostný příběh je jako romantická komedie, se všemi zvraty, které takový vášnivý milostný vztah může mít.“

„Narazili do sebe na chodníku a uzavřeli dohodu o vzájemné výpomoci. Z toho podle mě romantika moc nečísí.“

„Je to klasické schéma.“

„Cože?“ zeptá se a zatváří se zmateně.

„Uf.“ Sklopím oči a chystám se tohohle chlapa poučit o prostých radostech komunity romantiků. „Schéma nebo zápletky je něco, co pomáhá vyprávět příběh. Kdybych chtěla nějak definovat příběh Huxleyho a Lottie, nazvala bych ho ‚z nepřátel milenci‘, protože se navzájem nenáviděli, se špetkou ‚falešné snoubenky‘ a špetkou ‚miliardáře‘. To všechno je nesmírně populární.“

„Miliardář je schéma?“ Podezřívavě zvedne obočí.

„Velmi oblíbené.“

„Takže, abych v tom měl jasno – očekáváš, že tvůj život bude jako nějaká romantická komedie s těmihle schématy?“

„To ne, ale doufala jsem, že budu mít na dnešní večer lepšího společníka, než je ten, co je tu aktuálně přítomný,“ vyhrknu a znovu se napiju vody.

„Co je na tvém aktuálním společníkovi špatného? Vždyť příjemně konverzujeme.“

„Tohle pokládáš za příjemné? Lavíruju mezi tím, jestli ti mám chrstnout vodu do nosu, nebo tě kopnout do zadku. Jak můžeš říct, že je to příjemná konverzace?“

Sevře rty a poté, co se nenuceně opře o židli, prohodí: „Zdá se mi, že bys potřebovala jít na nějaký kurz ovládání hněvu.“

Přemýšlím, jestli by mi prošlo, kdybych JP ubila k smrti.

„TOHLE JE TEN nejblbější film na světě.“

„Co prosím?“ zeptám se a oči mi málem vypadnou z důlků. Taková drzost!

„Chceš mi říct, že ze všech filmů na světě je tvůj nejoblíbenější, ten, na který se můžeš dívat pořád dokola, *Samotář v Seattlu*?“

„Jo. A těsně za ním je *Když Harry potkal Sally*.“

„Jsi fanynka Meg Ryanové, co?“

„Jak můžeš nebyť fanoušek jejího rozkošného šarmu?“

„No, nic proti ní, je fajn, ale nebudu se dívat na film jen proto, že v něm hraje.“

„To bys ale měl. Možná by ses při sledování jejích filmů mohl naučit, jak se stát žádanějším společníkem.“

Přejede si rukou po bradě a opáčí: „Ještě jsem nezaznamenal žádné stížnosti na to, že bych byl špatný společník.“

Protočím oči, a protože naše večere stále ještě nedorazila, zeptám se: „Tak proč je *Samotář v Seattlu* tak hluboko pod tvou úroveň?“

„Není to uvěřitelné.“

„Jak to?“ ptám se šokovaně.

„Kromě toho, že by si dítě nejen samo koupilo letenku, ale ještě letělo přes celou zemi bez rodičů, našlo cestu k Empire State Building a dostalo se až nahoru, aniž by se ho někdo na něco zeptal? To by se nikdy

nemohlo stát. A taky proto, že je v tomhle filmu Meg Ryanová jasná stalkerka.“

„Není stalkerka. Je jenom zvědavá.“

„Zvědavý je člověk na svého souseda, ne na nějakého pochybného otce na druhé straně Spojených států.“

„Jeho příběh se jí dotkl.“

„Je to opuštěný otec, co se snaží najít trochu zábavy v nějakém rozhlasovém pořadu.“ JP zatleská. „Skvěle odvedená práce, Tome Hanksi. Dovedl jsi svést osamělou, zoufalou ženskou, co žije stovky mil daleko.“

„Panebože, ty jsi... nechutný.“

„Nechutný?“ opáčí a plácne dlaní o stůl. „Jak to, že jsem nechutný? Nenaháním přece ženské po celé zemi a nepoužívám svého syna jako návnadu.“

„Hm, ale Sam Baldwin neměl ani tušení, že se něco takového děje. Jestli si vzpomínáš, byl úplně zničený z toho, že přišel o syna.“

„Jo, jistě, teprve když vytáhl ruku zpod trička své ženy, uvědomil si, že je jeho syn nezvěstný. Dokonalý rodič! Ale tohle všechno nechme stranou. Vážně si myslíš, že by se do sebe zamilovali? Že by se jednou viděli a najednou byli zamilovaní na vrcholu Empire State Building? To je naprosto neuvěřitelný vztah. Kdyby měl ten film epilog, ukázalo by se, jak se druhý den ráno cítí trapně, když si uvědomí, že žijí tisíce kilometrů od sebe, on bydlí na hausbótu a kromě idiotské spontaneity nemají vůbec nic společného.“

Zírám na něj a cloumá mnou vztek. Mám pocit, že mi hoří krk, dlaně mám tak zpocené, že se musím krotit, abych si je neutřela do šatů, a čelist sevřenou tak pevně, až mě bolí tváře.

„Už jsi skončil s cupováním mého oblíbeného filmu na kousky?“

„Myslím, že jo,“ usměje se.

„Dobře, a teď mi, ty filmový kritiku, prozrad', jaký je tvůj oblíbený film.“

„Proč? Abys mohla předstírat, že se ti nelíbí, a pokusila se mu zasadit takovou ránu, jakou jsem právě ušetřil tomu tvému? Díky, nemám zájem.“

„Jak můžeš vědět, že bych ho kritizovala? Třeba se mi líbí.“

„Jak mám vědět, že ho budeš kritizovat? Protože posledních pět minut sleduju, jak v duchu plánuješ mou vraždu. Hádám, že hned potom, co dojdeme večeri, mě sražíš cestou odtud ze schodů a já upadnu do kómatu.“

Chyba. Ten plán ve skutečnosti zahrnuje dobrých dvacet minut píchání... nožem, samozřejmě. Nic sexuálního!

„Víš, jestli už se mám nechat zavřít, tak by mě víc uspokojilo vrazit do tebe nůž.“

„Ježíši,“ vyjekne zděšeně.

Upadnu do rozpaků. S tím nožem jsem nejspíš zašla moc daleko. „Máš pravdu, to by bylo nevhodné. Myslí, že to sražení ze schodů je víc v mém stylu.“

Zasměje se. „Jsem rád, že nemusím schovat tvůj nůž, až se nebudeš dívat.“

„Nebud' tak dramatický. Oranžová barva mi nesluší. Páchat zločiny není nic pro mě.“

„Takže oranžová pro tebe není nová černá?“

„Ne.“ Přehodím si nohu přes nohu a zeptám se: „Tak, jaký je tvůj oblíbený film? Dlužíš mi to.“

„Nedlužím ti nic.“

„JP, tohle není příjemný večer, modlím se za to, aby co nejdřív skončil, a ty ho děláš ještě nesnesitelnějším. Prosím, potěš mě svým zvráceným filmovým vkusem, nebo ten film začnu hádat.“

„To zní docela lákavě. Začni hádat.“

Ztěžka si povzdechnu, seberu se a položím otázku: „Je to porno?“

„No, to mám přece jen větší úroveň.“

„To je sporné, ale dobře, prozatím to vyloučím. Hmm.“ Poklepu si na bradu. „Na základě tvého pohrdání romantickými komedii bych se přiklonila spíš k nějakému drsnému a krvavému akčnímu filmu. A protože se snažíš hrát si na mocného a ušlechtilého, hádám, že tvůj oblíbený film bude něco jako *Statečné srdce*.“

„Ne,“ zavrtí hlavou.

„Kmotr?“

„Ani náhodou.“

„Brrr, je to *Rocky*?“

„Směšné.“

Založím si ruce a pozorně si ho prohlížím. „Uhhmm, *Zachraňte vojína Ryana, Zelená míle, Philadelphia*.“

„To už vybíráš jen z filmů s Tomem Hanksem?“

„Jen si chci ověřit, jestli některý z nich nevzbudil tvůj zájem. Vidím, že ne, takže přejdu k těm méně uznávaným. *Bratři z donucení, 40 let panic, Billy Madison*.“

„Hrozně vtipné, ale ne.“

„Uff, tak já nevím. Napověz mi. Kdo v tom hraje?“

„Julia Andrewsová.“

„Cože? Julie Andrewsová, to jako ta, co hrála v *Mary Poppins*?“

Přikývne.

„Děláš si ze mě srandu.“

„Nedělám. Co se ti nezdá na Julii Andrewsové?“

„Nic, já jen... Nevím, myslela jsem si, že řekneš třeba Liama Neesona, Sama Elliotta nebo Jeffa Bridgese. Víš, někoho drsného, co ve filmu touží po pomstě. Ne Julii Andrewsovou s tím jejím blondřatým mikádem.“

„To je vidět, jak málo mě znáš.“

„Neděláš si srandu a ve tvém oblíbeném filmu hraje Julie Andrewsová?“

„Jo,“ usměje se.

„Jaký je to film?“

„Není to snad jasné?“

„Ani náhodou. Je to matoucí víc než cokoli jiného. Jsem vážně na rozpacích. Jediné dva filmy, co mě napadají, jsou *Mary Poppins* a *Deník princezny*, a jestli řekneš, že je to některý z nich, nejspíš spadnu ze židle.“

„Ne, není to ani jeden z těchhle klasických filmů.“

„Tys je viděl oba?“ zeptám se nevěřičně.

Něco takového bych od JP nečekala. Vždyť je jedním ze tří bratrů.

„Jasně že jo. *Mary Poppins* je v pohodě. Kdysi jsem chodil s holkou, co byla posedlá Anne Hathawayovou a nutila mě chodit na všechny její filmy. *Ďábel nosí Pradu* byla mimochodem naprostá noční můra. Co měl znamenat ten sračkoidní konec?“

„Myslela jsem, že nemáš rád romantické komedie?“

„Nemám, a tenhle film je jeden z hlavních důvodů.“

„Dobře, pokud to není jeden z těch dvou... který to je?“ Zasměju se. „Přece to nemůže být *Za zvuků hudby*.“

„Proč myslíš?“ zeptá se a tváří se až nepochopitelně vážně.

Ne.

To přece nemůže být ono.

Za zvuků hudby? Ani náhodou.

„Ehm, protože je to muzikál a – promiň, jestli se mýlím – ty nejsi zrovna typ milovníka muzikálů, co si podupuje nohou do rytmu.“

„No, opravdu bys neměla soudit lidi podle toho mála, co o nich víš.“ Upraví si manžety na rukávech a pronese: „Pro tvou informaci, můj oblíbený film je *Za zvuků hudby*. Je v něm všechno, co je potřeba, sexy chuva, co je bývalá jeptiška a co umí zpívat, nevrlý

hrdina bojující proti nacistům, krásně zkomponovaná hudba, zrada a napětí.“

Jsem ohromena.

Neuvěřitelné.

Jasně, je to dobrý film, ale nejoblíbenější?

„Proč ti nevěřím?“

Pokrčí rameny. „To je na tobě, jestli se rozhodneš mi věřit, nebo ne.“

„Kdybych měla telefon, hned bych napsala Huxley-mu a zjistila, jestli je to pravda.“

„Až budeš mít telefon, pusť se do toho. On ví, že miluju sledovat Marii, jak se točí na vrcholu hory. Jeden rok na Halloween jsem se za ni převlékl a další rok jsem byl von Trapp. A pak zase Marie, protože ten kostým byl moc dobrý na to, abych si ho vzal jen jednou.“

„Já ti pořád... nevěřím.“

„Jak myslíš. Ale řeknu ti tohle: mám ty písničky na kazetě i na CD, film na VHS, DVR i na Blu Ray. A to ani nemluvím o tom, že mám vzácnou, vlastnoručně podepsanou fotku Julie Andrewsové. Všechno to mám uložené v trezoru u sebe doma, na místě, o kterém nikdo neví.“

„Fajn, tak teď už vím, že lžeš.“

Jen pokrčí rameny, což je opravdu rozčilující odpověď. Je to, jako by mu ani nezáleželo na tom, aby přišel s něčím pořádným, tak prostě jen pokrčí rameny.

A ne, nevěřím mu, ani na vteřinu. Po té zdrcující kritice, kterou podrobil film *Samotář v Seattlu*, není prostě možné, aby byl *Za zvuků hudby* – což je milostný příběh – jeho nejoblíbenější film. Ne, jenom se mě snaží vyprovokovat a já mu na to rozhodně neskočím.

Dobrý pokus.

„,Doe‘ je družkou jelena...“

„Můžeš toho nechat?“ zeptám se, když konečně dorazí naše jídlo. „Proboha, jenom to sněz a buď zticha, ať odtud můžeme vypadnout.“

„Nejsem příjemný společník na večeři?“

„Od chvíle, co jsi vytáhl *Za zvuků hudby*, si pořád prozpěvuješ, broukáš nebo se pohupuješ do rytmu písničky a já z toho začínám šílet. Myslím, že mi ‚Jak vyřešit problém, jakým je Maria?‘ bude znít v hlavě navěky.“

„Mohlo to být horší.“

„Jak by to mohlo být horší?“ ptám se.

„Mohla by to být nějaká daleko nevhodnější písnička. Třeba něco jako...“ Nakloní se dopředu a svůdným hlasem zanotuje: „Lízej mi krk, lízej mi záda...“

„Dobře, chápu, kam tím míříš,“ odvětim a zvednu ruku.

„Už jsi ji slyšela?“

„To už snad slyšel každý,“ zabrumlám a strčím si do pusy pořádné sousto sekané. Je to ta nejchutnější sekaná, jakou jsem kdy jedla. Tak dobrá, že bych snad i uvažovala o tom, že bych šla ještě jednou na rande s JP, jen abych si tuhle sekanou mohla dát znovu.

„Už jsi někdy zažila něco takového, o čem se v té písničce zpívá?“

Okamžitě mi zrudnou tváře a rychle se zadívám na kousek česneku v bramborové kaši. „Do toho ti nic není.“

„Není, ale musíme nějak zabít čas. Z toho, jak tě obtěžuje odpovědět, předpokládám, že to bude *ne*.“

„Jako bys ty někdy něco takového dělal.“

Znovu povytáhne obočí. Nemusí ani nic říkat, tenhle výraz mluví za vše. Pokud jde o olizování. Však víte.

„Dělal jsem prakticky všechno, Kelsey, a pokaždé to vedlo... k uspokojení.“